

Infantes

El nostre Estatut:

Article únic: Catalunya, si ho vol, té dret a la seva plena independència.

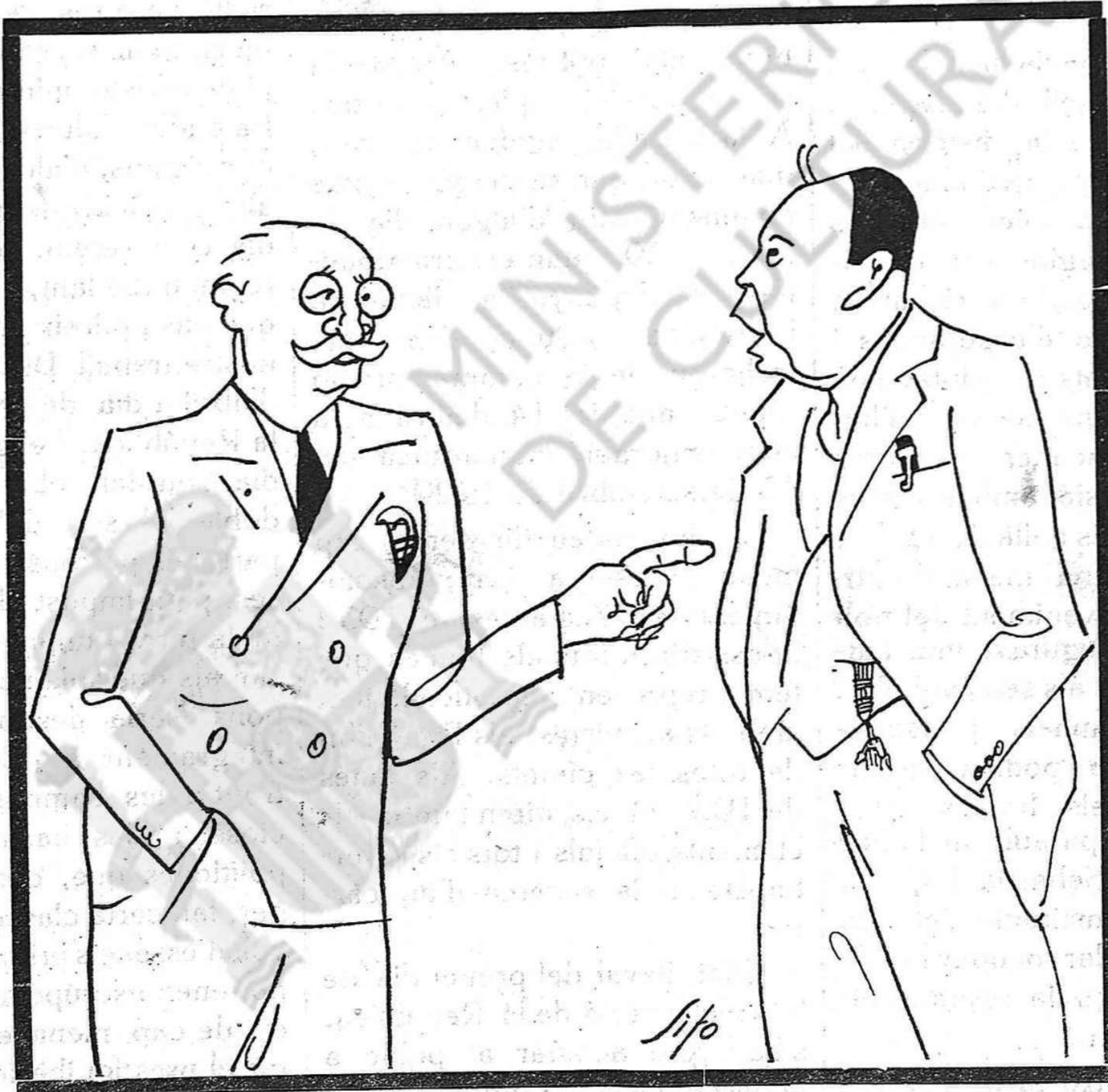
setmanari

d'actualitats

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 2'50 trimestre

20 cèntims

COMENÇAREM PER GIRONA?

Gil Robles—I què don Ale, com va això del Partit Radical?
 Llerroux—Home, va bé! Ara un cop hi hagin tots els radicals de quota organitzarem la diputacitat de complement.

«Les coses que no es donen de bon grat, es prenen a la força»

Màxima que han de tenir en compte els governants d'Espanya en vigílies a l'aprovació de l'Estatut.

EDITORIAL

Commemoracions republicanes

Pocs dies manquen, a l'hora de sortir al carrer aquesta edició, per arribar al catorze d'abril. Un any farà aquell dia que Girona, i amb ella tots els pobles de Catalunya i tots els pobles d'Ibèria, bullia d'entusiasme i la gent saltava i passejava pels carrers i places de la ciutat, portant al rostre un no sé què d'estrany que reflectia d'una hora lluny la satisfacció que els dominava.

I no n'hi havia per menys. L'albada d'aquell dia marcava una altra fita a la Història del món. A Espanya, que fins el dia anterior s'havia sofert totes les malures d'un règim corcat, naxia, prometedor, un règim sà que omplenava d'esperances i d'il·lusions a tots els ciutadans. A Catalunya, que sempre s'havien tingut tancades les portes de la comprensió amb els seus germans de més enllà de l'Ebre, s'endevinava una mena d'optimisme per l'adveniment del nou règim, que li augurava una àmplia satisfacció als seus anhels i aspiracions, anhels i aspiracions que no podien deixar de complir els homes que havien donat paraula al famós pacte de Sant Sebastià i que a l'hora de la constitució del nou ministeri popular ocupaven els més alts càrrecs de responsabilitat i de Govern.

Un any d'això farà. No volem entrar en el terreny de la crítica, i per tant, no jutjarem el nou règim en aquest primer any d'actuació. Consignarem, solament, que ha tingut de tot. Coses bones i coses dolentes. Res més.

Avui només pretenim censurar la forma de fer una commemoració i donar la nostra mo-

desta opinió de com la faríem si nosaltres fóssim governants.

* * *

Hem vist tots els preparatius que arreu es porten a cap per a celebrar com ells creuen que cal, el primer aniversari de la segona república espanyola. Festes, balls, sardanes, funcions de gala, luxe, plaers mundants i, també, repartiment de bons als pobres. Analitzeu, sense passió, aquestes coses. A la vegada, agafeu un diari, qualsevol, que ressenyi un acte commemoratiu d'algun dia de l'any 1929, quan encara dominava a Espanya la dictadura borbònica. ¿Quina diferència trobareu de la commemoració republicana del 14 d'abril a la commemoració monàrquica del 13 de setembre de 1929?

Ja ho podeu dir sense cap mena de reserva. Cap; absolutament cap. Als actes de 1932 hi assistiran tots els homes que tenen representació oficial, junt amb els arrivistes, els Pic i Pon de totes les ciutats. Als actes de 1929 hi assistiren també els elements oficials i tots els oportunistes a la recerca d'un càrrec.

Mai, llevat del primer dia de la proclamació de la República, s'ha lograt acostar al poble a aquestes festes, i no havent-hi el poble, aquell poble que cantava a ple aire i a ple sol pels carrers de totes les poblacions i viles d'Ibèria el dia 14 d'abril de 1931, no pot haver-hi festa.

Deure de bon governant, és governar pel poble. Per al poble solament, entenem-ho bé. Tan poble és el més humil dels pido- laires, que no té cap llei que el

protegeixi i que l'ampari, com el més opulent milionari que té masses lleis que l'apoiem i el defensen.

Per això nosaltres si algun dia fóssim governants, trista i ridícula pretensió la nostra, no tindríem altre guiatge ni altre fi que governar pel poble, únicament pel poble, i en nosaltres igual justícia trobaria el que té menys, que el que té més. Vol- dríem fer-nos nostre el poble tot, i aleshores sí que faríem una commemoració com cal, digne del poble que representariem! Però res de festes, ni de balls, ni de sardanes, ni d'àpats, ni de revistes militars; res d'això. Fa pudor d'altres centúries, d'altres règims, d'altres coses. Nosaltres celebrariem, com algun dia celebrarem, la vinguda d'un règim treballant, honrant la terra que ens nodreix amb el fruit del nostre treball. Destinariem el 14 d'abril a dia de glorificació de la República. I el guany d'aquell dia, sou dels obrers, aportació doble del sou dels obrers per part dels patrons i de les empreses, petit impost als treballadors de la terra i un impost elevadíssim als que solament tallen cupons, seria destinat a l'Estat, íntegrament a l'Estat, per fer front a les campanyes tendencioses i a les baixes maniobres polítiques que, des de l'estranger, fan certa classe de gent que volen ésser els primers patriotes i no tenen escrúpols ni consciència de cap mena en desacreditar el prestigi ibèric als llocs on van.

14 d'abril! Que bellament et commemora aquell pagès que fanga; aquell home que alimenta màquines; aquell altre que regalima gotes de suor al peu de la fornal.... 14 d'abril; fora festes: pas al treball!

Protegiu «REFLEX»

Indiscrecions

Tergiversaments comercials

L'altre dia passàvem per la Rambla, i en ésser al peu de les voltes veírem dos homes aturats, que per cert són dos comerciants, els quals discutien apassionadament i gesticulant tal vegada alguna adversitat.

Nosaltres, atents a tot allò que esdevé una informació, ens hi atancem i ens aturem ben aprop d'ells bo i dissimulant, i oh, sorpresa! paraven no res menys que de la borsa, dels valors, de la pesseta, del franc, etc., etc.

La veritat, quedàrem decepcionats davant d'aquella conversa financiera, perquè com que nosaltres som uns pelats, no donàrem la més lleu importància al fet dels dos comerciants; però, en el precís moment que decidim marxar es donà la casualitat que ells també s'acomiadaven; i ho deien de la següent manera:

—*Bueno* Quimet, no et capfiquis amb això dels valors.

—*Bueno* Joan, tinc pressa; vaig fins aquí a «*cân filferro*» a buscar 5 metres de *Prianti*.

Calculin els nostres llegidors el panxó de riure que ens férem, en oir la tergiversació de l'última frase d'aquest diàleg.

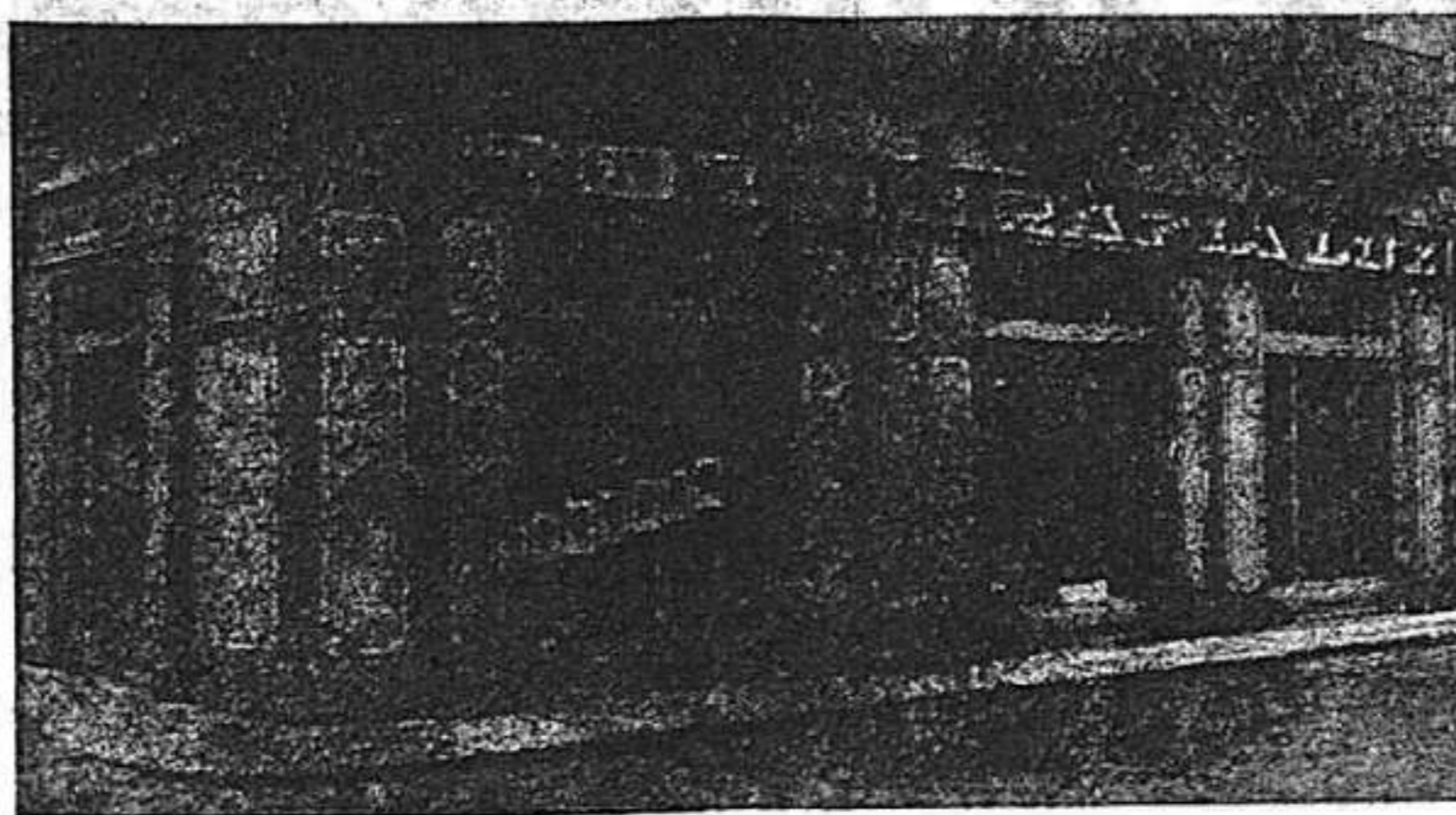
Els negocis d'un joier

Un joier que viu a l'Argenteria i del qual tothom coneix la seva proverbial tacanyaria, un diumenge d'aquests, convidà a anar a Barcelona a quatre dels seus amics amb el Ford propietat d'ell. A la tornada els feu pagar l'import del bitllet del tren a cada u, o sigui 12 ptes. per barba, recollint en total 48 pessetes. Es fregà les mans, gest en ell habitual quan està content perquè ha fet un bon negoci i els prometé que durant tot l'istiu quedaven invitats i que per les mateixes condicions cada festa els portaria a Barcelona.

En realitat ell feia bon negoci ja que presumia de cotxe, xòfer (un dels quatre amics condueix el cotxe doncs el noi per dintre Barcelona, no es veu en cor); i ademés es divertia.

Quan menys ho esperava, li fou presentada una multa que l'imposà l'Ajuntament de Badalona, per excés de velocitat i per l'import de 50 pessetes.

No cal dir el desespero que li agafà...

Les persones de bon gust es serveixen de la

Fotografia

“ L U X ”

per casaments, grups de família, Comunions i per tot el que es necessiti

PLAÇA DEL OLI, NÚM. 1

Secció especial per aficionats. — Entrega ràpida, — Treball perfecte

PREUS INCOMPATIBLES

INSTRUCCIONS GRATUÏTES ALS BONS CLIENTS

Els “40 mil”

Tothom coneix la tacanyeria proverbial d'En Clarà (*nouveau riche*).

Un dia la família estava dinant; truquen a la porta i el pare diu a la filla que vagi a obrir.

L'inoportú és un amic que porta un negoci, entre mans, amb el pare.

Després dels saludos de consuetud, el pare Clarà pregunta al foraster:

—Ja heu dinat M.?

—Pas encara... —respon M.; i anava a remerciar la imminent invitació, quan En Clarà afegeix sense deixar-lo continuar:

—Doncs aneu, que és tard i és hora de què ho feu.

“Adiós amigo”

La conversa entre dues persones, una d'ells peix gros d'Obres Públiques.

—Escolti D. Fulano, l'estat de les carreteres d'aquesta «Província» Cambrone el va qualificar, sense conèixer-les, de dolent.

—*Oh, amigo, no hay consignación.*

—Però vostès no podrien obtenir-la?

—*Es muy difícil.*

—Però vostès, ni serveixen per a demostrar que el bon estat d'elles és necessari en un país de tanta circulació?

—*Verá Ud... si nos dan consignación, nos dan trabajo, y... para qué queremos nosotros el trabajo? Con un poco de acopio el que circula siempre tiene la esperanza de que se van a arreglar; se queda contento y nosotros también; i tumados a la bartola esperamos que los garages, pobrecitos, nos subvencionan. Adiós, amigo.*

L'espectador diu...

CARTA OBERTA

a la distingida senyora Maria Fortuny, l'ACTRIU MES SINCERA DE CATALUNYA.

Permeteu, senyora, que avui us distregui uns moments per a dir-vos quatre coses que, sense ésser transcendents, podrien ésser interessants per la nostra ciutat.

Crec no pecar d'indiscret a l'interpel·lar-vos d'aquesta manera, doncs hauríem de parlar seriosament, com dos bons amics, de la mateixa manera que em parlàvem en les llistes de companyia. No tinc títols per a fer-vos càrrecs, però sóc un individu sense importància, sóc un del públic i per tant tinc el dret de parlar-vos de tu a tu, sense eufemismes.

És pel nostre Teatre, sabeu? En defensa del nostre pobre teatre, que ja no ho sembla de nostre.

Vós, en les vostres llistes, em deieu que només volíeu fer art, però desgraciadament com les que us han precedit aquesta temporada, i com bona comerciant, per què negar-ho?, us interessa més fer pessetes.

Perdoneu si sóc una mica cru, la veritat sempre ho és de cru. No és la meua intenció molestar-vos, vull només recordar-vos que en el repertori de casa hi han infinitat d'obres mestres; que tenim autors de vàlua injustament bandejats. Voldria fer-vos comprendre l'angúnia de sentir-nos forasters en el nostre Teatre. I, en fi, voldria, oh, Maria Fortuny, que us donéssiu compte que aquí Girona, sortosament, encara existeix un públic culte que no porta sabre, però que no pot tolerar sense protestar que com aquell poble mort, el condemnen a prosa eterna.

L'ESPECTADOR DE LA FILA QUATRE.

L'instint d'agredir

La *barbàrie*, és un concepte ben autèntic i palès, el qual s'estrella sovint contra la raó i contra la intel·ligència humana.

Un acte d'agressió pot ésser motivat per infinitat de causes. Aquestes, acoplades en el cervell, evolucionen constantment fins que una d'elles s'exterioritza en forma d'acció. I aquí radica el fenomen impulsiu de l'agressió.

L'instint d'agressivitat, creiem doncs no és un fenomen psicològic particular en l'home, sinó que es fa extensiu a gairebé tots els animals. Abans, cal distingir però les causes que el motiven i les condicions pràctiques de llur execució.

Entre l'espècie animal, veiem com hi ha infinitat de classes que tenen llurs mitjans de defensa propis ben originals. Així, en el que respecte a l'ordre de les feres, s'ovira en conjunt la forta dentadura i les potents urpes, que, junt amb llur acometivitat, fa que aquests animals esdevinguin perillósíssims. El seu instint d'agressió pot dir-se que és gairebé constant.

Darwin, en un dels seus estudis psicològics efectuats entorn d'un grup d'animals (quadrumans), descobreix nombroses causes de temperament i de qualitat agressives, que l'indueixen a creure la forta relació que existeix, en aital sentit, entre l'home i aquells animals. Les teories de Darwin han estat refusades fins avui per molts homes de ciència; però, per altra part, són molts més els que creuen en el seu veridisme i en la seva evolució específica.

En síntesi, pot dir-se que cada un dels animals de la terra, té els seus mitjans de defensa dins l'esfera de la seva categoria.

L'home, no es diferenciaria pas molt dels altres animals si no fos el sentiment, la raó i la paraula de què està dotat; però ell també té els seus òrgans de defensa naturals per a lluitar contra qualsevol escomesa: aquets són els braços junt amb la força colpidora dels seus múscles.

Com més graus de cultura posseeix un home menys sent l'instint d'agredir, si no és per un motiu de defensa pròpia.

Suposem dos homes en lluita, a mans netes i amb igualtat de condicions físiques; això, generalment no esdevindrà un greu perill per cap d'ells; però si hi ha una certa inferioritat en un dels dos, llavors ja ho considerem un atropell abominable, encara que la victòria assolida pel més fort vagi sovint acompanyada d'un pregon penediment espiritual.

Quan un home està posseït de la força de la raó, sempre té arguments a bastament per a defensar-se.

La civilització ha fet que l'home sortís de l'estat de barbàrie per a situar-se en un lloc preminent entre tots els éssers vivents; però, a part de la raó i de la paraula que el fa sensible davant de totes les coses, sovint esdevé perillós, i aquest instint de què parlem està tan arrelat en ell, que molt difícilment, podrà desfer-se'n.

Hi ha homes, dotats d'una cultura superior, que en determinades ocasions han copsat l'intent d'agredir i àdhuc han arribat a realitzar-lo, empesos indubtablement per la força de l'odi contra un altre. En el mateix Congrés nacional veiem, per mitjà de la premsa, com hi sovintegen els de-

bats acalorats i fins i tot l'acció hi ha estat manifestada en alguna ocasió.

Una de les baixeses més denigrants de l'espècie humana, és, sens dubte, l'atemptat personal. Aquest, s'ha comès en tan gran escala que es faria difícil comptar les víctimes causades per tan cínic procediment. I som partidaris de creure també que l'home ha degenerat tant en aquesta mena d'atemptats, que sovint arriba a convertir-se en la fera més brutal de totes les feres.

En resum, devem protestar sempre i enèrgicament davant de tot sistema d'agressió, sigui emprat per la forma que es vulgui i d'allà on sigui comès, fent veure les conseqüències morals i espirituals que reporta tan repugnant instint.

La paraula és l'única arma poderosa, i per tant desitjable que hauria d'esgrimir, en tot moment, l'home civilitzat per a la defensa pròpia; i encara, procurant que aquesta no degeneri fins a l'extrem de convertir-se en difamatòria i repugnant.

Atents sempre a tot allò que esdevé un perill per a la cultura racional, hem cregut convenient escriure aquestes ratlles amb el propòsit de volguer aminorar, en tot allò que sigui possible, la infinitat de mals espirituals i de totes menes que lluiten constantment contra la supremàcia humana.

LLUÍS JOVER

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA

Commemoració del I centenari de Wolfgang Goethe

AL TEATRE MUNICIPAL

Comença l'acte amb una dissertació sobre la personalitat de Goethe, a càrrec de l'erudit Rossend Llates que, mestre en la matèria, amb paraula fàcil féu remarcar l'íntim lligam que hi ha entre Goethe i la música «més estret del que la gent diu».

Goethe fou un apassionat de totes les arts, però la música és la que contínuament trobem lligada en totes les seves obres.

Goethe en el transcurs de la seva vida arribà a compondre algunes obres; però no volgué ficar-se en uns terrenys que no eren els seus i s'estimà més fer poemes donant-los a compositors de fama com Schubert, Mozart, Beethoven, Gluck, perquè li possessin música.

Malgrat agradar-li la música i estar lligada estretament en totes les seves obres, no vol dir que fos un bon crític puix mantés vegades el seu judici

Tintoreria "Els Mil Colors" d'ANTONI GÜELL

LA MÉS RÀPIDA EN L'ENTREGA DELS ENCARRECS ENCOMANATS

CASA CENTRAL: Rambla Llibertat, 3

GIRONA

sobre músics com Beethoven i Gluck fou desacertat.

Aimava tant l'harmonia que diverses vegades dirigí el recitat d'una poesia seva amb la batuta.

Podem dir que el combatut Goethe durant tota sa vida «perseguí la música a través de la paraula».

Amb aquests mots finí Rossend Llates, essent molt aplaudit pel selecte públic que ocupava el Teatre.

A continuació la cantatriu Mercè Plantada cantà belles poesies de Goethe traduïdes i adaptades a la música per Joaquim Pena, executades magníficament pel pianista Alexandre Vilalta.

Què direm d'aquestes poesies que armoniosament cantades ens arriben al cor i ens fan sentir el neguit o el goig que d'elles es desprèn?

Solament Mercè Plantada pot interpretar, identificar-se completament amb elles les poesies de Goethe.

«D'homogeneïtat perfecta, la veu límpida d'aquesta seductora cantatriu és amarada d'un encís i una gràcia exquisits, penetrants».

Això diu d'aquesta artista «Oran

Littéraire Artistique» i són obvies les lloances que nosaltres podríem afegir en favor de Mercè Plantada.

Fou fervorosament aplaudida per l'escàs públic que assistí a l'acte.

J. M. VICENS

EL VERMOUTH

“Branca”

és el millor

Dipositari a la província de Girona:

Joaquim Tordera

Camises, camises, camises

Casa Crehuet

Voltes Rambla, 44 - Girona

Goig en la tristor

Raja a dolls, raja a dolls,
plor d'una amor sempiternal
Ai, quan dels ulls s'aixuguen les llar-
que frèvol, que xorc contemplen el [mes,
[món.

Raja a dolls, raja a dolls,
plor d'una amor malhaurada.

GOETHE-BEETHOVEN

Vestits per nen,

Casa Crehuet

Voltes Rambla, 44 - Girona

La setmana entrant
publicarem un article
de Lindbergh fill

Escrit expressament per REFLEX, i titolat

El meu rapte
i traduït per CRISPES

El començament d'un calvari

«Estat Català» a F. Macià

Una lletra que pot ésser històrica

Els elements separatistes d'«Estat Català» han adreçat al President de Catalunya, la lletra que reproduïm sense fer-hi cap comentari.

Senyor President:

Ens adrecem a vós, representació més alta que sou encara avui del Govern de Catalunya, per protestar enèrgicament de l'actitud arbitrària dels agents a les ordres del Governador civil de Barcelona, en suspendre violentament el míting que celebràvem al Palau de Projeccions. La policia ha dit que el motiu de la suspensió era l'exhibició de la bandera catalana amb un estel, bandera que vós brandàveu a Prats de Molló i sota l'ombra de la qual ens havíeu iniciat i acabadilat en l'ideal d'alliberament col·lectiu, i precisament la bandera que vós féreu presidir l'any 1922 al Centre de Dependents en l'acte de constitució d'Estat Català

Crèiem nosaltres que l'únic poder de Catalunya era el Govern de la Generalitat, però constatem que aquest no existeix o que és mediatzat per un poder forà. El poble treballador de Catalunya, que va enlai-

rar-vos al lloc que ocupeu de màxima representació catalana, té dret a demanar-vos l'ús que feu de la vostra autoritat i si aquesta existeix de fet, o si la teniu per a posar-la al servei dels detentors dels drets de Catalunya per encobrir totes les arbitrietats que els seus delegats vulguin cometre.

Si la vostra autoritat no la creieu prou forta, deveu tornar-la al poble, que és qui us la va donar.

Que consti, doncs, la nostra protesta més rotunda i categòrica per la suspensió del dit acte i pels bàrbars atropellaments comesos contra pacífics ciutadans, ensems que us emplacem perquè la bandera que la policia ens ha arrabassat violentament, tot acarant-nos llurs pistoles, ens sigui tornada com pertany, si és que encara us resta un bri d'autoritat.

Ben afectuosament,

SESSIO DE L'AJUNTAMENT

Una sessió tranquil·la—S'aprova tot que és un gust—Les festes de la República—Ball al Teatre?—Precs i preguntes—Les aigües encara—El senyor Tomàs i el preu de les verdures—La Plaça del Carril i el QUAY D'ORSAY—La destilada del públic.

Comença a les 7'23. Presideix, com de consuetud, Palol. Assisteixen Cerezo, Ribes, Varderí, Escatllar, Tomàs, Dalmau, Vidal, Colomer i Bonmatí. Mentre el Secretari llegeix l'acta de la sessió anterior els regidors parlen els uns amb els altres i fumen satisfets cigarrets de paper. L'únic que no diu res i escolta amb atenció el que llegeix el Secretari, és Vidal. A les butaques del públic hi han 16 persones. Sembla gent entesa. Escolta amb atenció i calla. Si seran ex-regidors? Abans d'acabar la lectura el Sr. Vinyes, entren tres espectadors més. Ara són 19. L'acta, com sempre, ha estat aprovada.

COMENÇA EL DESPATX OFICIAL

—Es llegeix un Ofici de la Càmera de Propietat Urbana demanant rectificació de categoria a diferent carrers de la ciutat. (Passa a la Comissió).

—Rosa Peramateu, mestressa d'una escola que el Senyor Tomàs ignora que sigui al Carrer del Carme, diu que malgrat les instàncies presentades encara no ha estat arreglat. (Passa a cultura perquè informi i es compleixi).

—Els alumnes de la Normal de Mestres demanen una subvenció per a fer un viatge d'estudis a Barcelona. (La Comissió d'Hisenda té la paraula).

—Una massa Coral de Cornellà comunica que el vinent diumenge donarà un concert a l'Ajuntament en la seva primera visita a Girona.

—Joaquim Pla, en nom i representació de la «Sociedad Económica del País» demana que el lot de llibres que cada any entrega l'ajuntament per a comomera la «festa del llibre» sigui entregats a dita entitat per donar per esplendor a la festa. (S'acorda).

—Es cedeix el saló de la Biblioteca Municipal a l'Associació Médico-Farmacèutica dels Sants Cosme i Damià per a celebrar una conferència científica el catedràtic de Barcelona senyor Jaume Peirí (entren a la sessió els senyors Vinardell i Rahola. Pasqual veiem que és a la Sala i no l'hem vist entrar per enlloc. Bruixeria?)

—Amb una lectura de l'enginyer municipal parlant d'enllumenat, s'acaba el despatx oficial i comença la lectura dels

DICTAMENS

S'aprova un dictamen de Foment sobre la concessió de parada a la Rambla de Mossèn Verdaguier, sol·licitada per Paulí Roig amb un càrrec de 12 pessetes mensuals a partir del dia 12 del mes entrant (Entra en aquests moments Llorenç Busquets).

—Amb les mateixes condicions s'aprova un altre dictamen d'Hisenda sobre concert d'arbitris de parada a Maria Clorcos i Josepa Badia.

El dictamen sobre consignació de crèdit per a pagament de despeses de reconeixement d'obres del salt d'aigua de Pedret queda acordat abonar amb càrrec el pressupost de l'Em-

prèstit Ptes. 428'60 al personal de la Divisió Hidràulica del Pirineu Oriental.

—Es notifiquen i aclaren algunes normes administratives acordades el 15 de gener darrer.

—El dictamen de Central i cultura en instància del Comité encarregat de la celebració a Girona del centenari de Goethe s'aprova així: primer: ratificar la sessió del saló consistorial per l'acte que tingué lloc el passat dia 4; segon: declarar hoste d'honor de la ciutat al catedràtic de la Universitat de Munic Dr. Wosler; tercer: abonar del fons municipal les despeses produïdes per l'esmentat Dr. durant la seva breu estada entre nosaltres.

—Va a tractar-se la petició presentada pel partit Radical Autonomista sobre petició del Teatre Municipal per a celebrar-hi un tec a honor del «caudillo».

El Sr. PALOL.— Pren la paraula i diu que per causes que no s'han d'esmentar i per no conèixer (no el sentim de baix que parla) prega als regidors que deixin aquest punt per a la setmana entrant (així s'acorda).

Queden acabats els dictàmens i es passa a les

PROPOSICIONS

La de Foment sobre ampliació de pròrroga de tres mesos per arrebossat de façanes queda aprovada, sens discussió de cap mena.

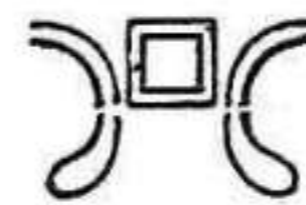
La de Central sobre celebració de festes commemoratives del primer aniversari de la segona República és presentada pel

Sr. VINARELL.— Fa ús de la paraula i demana un vot de confiança del Consistori per preparar les fes-

Dr. Bosch Masgrau

Especialista

Cor i Pulmons

Plaça de l'Oli, 2 pral.

CASA DE MENJARS I BEGUDES

A C A N R I G A U

Berenars econòmics.—Cafès i licors de totes classes

Carrer de la Cort-Real, 4

G I R O N A

tes, incluint a les mateixes un ball de gala al Teatre Municipal. (Preguem al Senyor Vinardell llegeixi l'editorial nostre,

El Sr. BONMATI.— diu que és millor fer-hi una funció de gala i no un ball, encara que a ells no els ha invitat ningú.

El Sr. COLOMER.— que es sent al·ludit contesta per dir que no hi ha cap regidor que se l'hagi invitat fer res. (Demana la paraula el

Sr. BONMATI.— només per dir al Senyor Colomer que suposa que ja l'haurà entès (*¿Qué será Dios mío? ¿Qué será?*)

El PRESIDENT.— talla l'incident entre els dos homes i s'atorga de seguida el vot que sol·licita el regidor catalanista republicà.

La proposició de la minoria regionalista sobre la Festa de Sant Jordi, defensada breument per el Senyor Tomàs passa a la comissió corresponent.

El Senyor Vinyes, secretari, llegeix una relació de comptes i s'entreplica

PRECS i PREGUNTES

El Sr. TOMAS.—Fa unes observacions sobre el proveïment d'aigües al Grup Escolar de Pedret.

El Sr. BUSQUETS.—Contesta per la Comissió de Foment i es posen d'acord.

El Sr. BONMATI.—Diu que l'aigua ha perdut quelcom de la «fortor» que tenia. Demana que es faci públic a fi i efecte de que el poble sàpiga a a què atendre's; cal, demés, que es faci novament un anàlisi.

El PRESIDENT.— Ens assabenta que l'anàlisi es fa diàriament i que es tindrà en compte la petició.

El Sr. TOMÁS.—Demana la paraula per a parlar de la qüestió de les subsistències. Diu: Totes les coses s'han apujat. Els panaders, per augmentar el preu del pa necessiten demanar permís al Governador Civil. En canvi les verdures i altres arti-

cles van apujant-se cada dia sense autorització de ningú. Demano que si l'Ajuntament pot intervenir-hi ho faci immediatament. (*Recordem act el cas de l'Ajuntament de Madrid en la seva intervenció en l'augment del preu de la patata.*)

El Sr. BONMATI.—Intervé apoiant la petició del seu company de minoria i demana formar un front únic en defensa de la nostra economia i evitar que marxants estrangers, amb grans camions, aprofitant la baixa de la pesseta, esportin tranquil·lament tota mena de verdures. Acaba sol·licitant es demani al Govern, per mitjà de l'Alcaldia, la reglamentació d'exportació de queviures.

El PRESIDENT.—Cuidarà aquesta alcaldia de solucionar el cas plantejat.

Demana la paraula el Sr. COLOMER.—Diu: *Me cal* dirigir un prec a l'alcaldia a fi de que l'amic Palol, en els seus viatges setmanals a Barcelona en motiu del Congrés de Municipis treballi per la possible urbanització de la Plaça del Carril, el *Quia d'Orsay* gironí. (això no ho diu, però ho diem nosaltres). L'ajuntament—segueix Colomer—va declarar «allò» terres públiques; cal, docs, que l'ajuntament els expropiï o que la M. Z. A. els cedeixi.

El Sr. RAHOLA.—Intervé per a dir que la M. Z. A. no el pot cedir ja que ella va apoderar-se'n il·legalment.

El Sr. COLOMER.—Fa uns aclariments i ensenya un document al Senyor Rahola. Aquest fa signes afirmatius i diu: «Si ja ho sé».

El PRESIDENT.— Troba lloable tot el que s'ha dit i, per la seva part, intentarà fer quelcom. Acte seguit, dóna la tasca per acabada. La sessió, doncs, està finida i el públic, augmentat considerablement per joves de l'Esbart Gironí desfila pausadament. Nosaltres els imitem.

ANIS L'ALIGA

LICOR DRINKGOD

FILL DE

NICOLAU REGAS

Denunciem . . .

Senyor Governador:

Un comunicant ens assabenta que en el veí poble de Sant Daniel no s'ha acatat, encara! la Llei de Secularització de cementiris.

És això cert, senyor Ametlla?

* * *

Malgrat les notes de «Vibració» i les consideracions del senyor Dalmau a les sessions d'Ajuntament, els habitants de les cases vora el riu, continuen llençant deixies al mateix.

Demanem al Consistori sigui sever i sancioni amb tots els rigors de la Llei, als mals gironins i mals ciutadans que no vetllen per la bellesa i la higiene de la nostra ciutat.

* * *

Sembla que el rètols inserits en les parets dels espectacles públics, que criden l'atenció dels fumadors, serveixen només que per a mostra.

Una de dues: O bé es compleixen les disposicions governatives, o es treuen quan més aviat millor els esmentats rètols.

* * *

A les sessions de Teatre hi ha gent que té el mal gust d'entrar a la sala una vegada el teló enlaire.

No seria possible tancar les portes així que la funció hagués començat?

Seria l'única manera d'escarmantar aquella colla d'«snobs».

CASA REXACH

Recomana llaneria, és lo més nou.

Rambla de la Llibertat, 26

GIRONA

Esports

C. D. JUPITER 1
GIRONA F. C. 3

Cara i creu. Coses del futbol. En el partit contra l'Irún van ésser 88 minuts de contínues emocions (cara), i en el de diumenge passat aquests mateixos 88 minuts van ésser dolents de debó, fastigosameut pesats i avorrits (creu). Unicament durant dos minuts curts vàrem sentir ies fiblades emotives. Aquells dos minuts breus foren tot el partit. I prou. Acabà l'encontre.

Comentaris. Els sentírem de tots els gustos i ben oposats. Hi havia aquells d'*idees adelantades* que quan guanyen ja estan satisfets i tot és pau, i que quan es perd volen donar-se de baixa o exigeixen el cap o les tripes d'algun jugador o directiu, que respiraven tranquils perque ja tenien dos punts i havien salvat els de l'honor. Qui no es conforma és perque no vol. Hi havia eis que, faci el temps que faci, es jugui com es jugui, sempre ne surten de la mateixa manera. Res els escalfa i res els refreda. (aquests són els menys). I per últim queden aquells que accepten la materialitat del fet, que miren enllà i cerquen les possibilitats del conjunt. Aquests sortiren de Vista-Alegre decepcionats, completament decepcionats, i, sobre tot, desorientats.

L'altra setmana vàrem dir que parlaríem de Flavià, i no pensàvem tenir de fer-ho amb la forma d'ara. Ens creiem que la Comissió Deportiva tenia interès en fer-lo jugar d'extrem, perque ells estaven convençuts de que en aquest lloc és on els donaria més rendiment, i nosaltres volíem demostrar-los-hi lo equivocat del seu parer. O siga, que Flavià és un gran mig ala, el millor mig ala que tenim a Girona, i l'únic substitut d'aquell Feliu. Però heus ací que ara no es tracta d'apreciacions de lloc, sino de la seva eliminació de l'onze nostre. Probaren un extrem esquerra (que per cert no fou del tot dolent), i un mig ala, i resolvien el problema fent passar a l'extrema dreta a Ferrer (el de casa) i substituint a Flavià per Guillamon a l'ala mitja. Però, que somnien? Què volen? Què es proposen? Ah ja! Ens han dit que volen jugadors valents, que tinguin... Doncs per això no cal que rumiïn gaire, que de tirar cosees tothom en sap, i encara seria millor que fessin un equip de

CAMP D'ESPORTS DE VISTA ALEGRE

Diumenge dia 10 — Grans partits de futbol

A tres quarts de tres.—

Armentera F. C. - Girona F. C. (reserva)

A dos quarts de 5.—

F. C. BADALONA - GIRONA F. C.

PRIMERS EQUIPS COMPLERTS—ARBITRE COL·LEGIAT

boxadors. Nosaltres volíem ésser col·laboradors de l'obra d'aquests senyors, però ens tenim de convertir en oberts i francament enemics dels seus parers i procediments. Na vàrem contribuir, certament, a donar vida al Girona, quan el vàrem fundar, perque aquest seguís el mateix pas de la difunta Unió. Uns afanys de glòria fora de temps la mataren. Vàrem voler fer els jugadors de casa, perque aquests agermanen l'afició a l'esport amb el caliu del seu pobte, i sempre poguer contar amb ells, i s'establí un sistema retributiu únic en els Clubs catalans, i potser i tot espanyols, que permet que la seva vida econòmica no sigui precària. Fent això, logràrem aixecar aquell foc mort de l'Unió i revifat amb la joventut de casa nostra, ens portà a l'entitat acabada de nèixer a conquerir un lloc en el Grup preferent. Ja hi som. Doncs ara bé. S'els hi ha acudit que l'any vinent podem ésser al Grup A de primera categoria i per això hem de tornar a les andances d'aquell temps, que foren tan dolents per l'Unió, de prova de jugadors forans que avui hi son i demà no hi són, que quan els esperes fallen, que forcen el descontent entre els seus companys de casa, perque reben unes retribucions que els altres no tenen; que viatges, que sopars, que subscripcions, i que en definitiva nn fan més que estirar d'allà on poden i quan no raja més s'en van. I després de tot, al començar el campionat, tenim de jugar amb els de casa.

Que no se'n recorden dels partits en els nostres jugadors casolans conqueriren el lloc on ara estem situats? I Flavià era un dels components d'aquell equip. Flavià no ha fracassat de mig ala; juga cada dia més. Flavià no està baix de forma; Flavià no és vell ni gastat. Doncs perque se'l vol eliminar? Ah si! que volien provar altres elements, no per a treure'l a ell ni a cap altre, sinó per-

què no es trobessin onze justos. Em permetré dir-los-hi com es proven els elements amateurs. (No crec que tinguin pretensions de volguer que els nostres siguin com els professionals de debò. Aquests cobren el suficient per anar tirant i han d'estar sotmesos als capricis dels seus directius). Per mor d'evitar gastos es procura veure'ls jugar en el camp o amb el seu Club de procedència i si es veu que resulta superior als nostres, que pot substituir-los en aventatge, aleshores, en un partit de poc compromís, se'l prova. Que no se l'ha pogut veure abans? la prova es fa amb una selecció o amb un reserva. Ara bé, si són noms prou coneguts ja no cal provar-los; però d'aquests no en corren i es paguen molt bé. Es així que els Clubs com el nostre deuen provar els nous elements. Del contrari el que fan és ferir sentiments.

Es fa més amb un regular de casa que amb un bó de fora. Alló de volguer que tot sigui d'aquí també és un disbarat perque no en tenim prous que estiguin en condicions d'ocupar un lloc en el nostre onze però d'aquí al setembre me sembla que hi ha temps per a poder cultivar i fer algún element dels molts que juguen en equips petits de la nostra capital (recordem lo malament que va anar la pretensió de voler jugar únicament amb els elements de casolans amb què semblava que estaven juramentats els nostres jugadors). Però d'això a voler que solament ens hi quedin tres elements hi va un rato de llarg. Resulta que a Blanes han pogut fer tres jugadors per a nosaltres i en canvi no aprofitem més que tres dels de casa, que encara s'anaven a reduir a dos (Flavià eliminat i per a Puig també li cerquen o li cercaven substitut forà). No els hi sembla una mica raro això? Amb quina afició volen que juguin els nostres jugadors? A Flavià només li faltava l'intent d'eliminació per acabar de fer-lo malbé. Ara de mitg, de-

mà d'extrem, un altre dia de devanter centre, ahir d'interior. Com voleu que jugui? Així i tot ha fet partits magnífics, i això no els fa pensar que Flavià és un bon jugador? S'ha d'acabar això de remoure tant els jugadors. Un lloc i vinguen partits i veureu, com no tindreu necessitat d'anar a córrer aventures cercant asos. Un equip d'aquests val moltes peles. Aixecar un edifici amb mals materials, però amb riquesa de decoració per a enganyar a la gent costa poc. Costa molt més fer-lo sòlit encara que no sigui tan bonic però que al menys durarà més. Si ara inflem massa i amb precipitació ens podem trobar que reventem i després ens trobem més avall d'on erem.

Es va recaptar per a sufragar gastots per la mort de la senyora del nostre (?) defensa Orriols. Encara que no trobem bonic el sistema de demanar quartos emprat el diumenge passat, ho excusem. Però, i de Corredor, ja se'n recorden?

SADIA

Gran-Via

¿Cuándo te suicidas?

Fina comedieta interpretada i parlada en espanyol per Imperio Argentina i Fernando Soler.

Si hem de dir la veritat esperàvem veure un film de la categoria de «Su noche de bodas». Quedàrem defraudats veient Imperio Argentina en «¿Cuándo te suicidas?» Estem segurs que aquest film és molt poca cosa per una artista com Imperio Argentina.

Es veritat que l'argument no és dels més apropiats perquè un artista pugui desentrotllar les seves aptituds artístiques.

En canvi la pel·lícula, complementària «Los desterrados» ens sorprengué agradablement. Heu-vos aci un film que des del primer moment és fa interessant i l'intens dramatisme que reflexa d'aquesta pel·lícula el cospa l'espectador d'aital forma, que viu les emocions, tristeses i alegries dels protagonistes del film.

La de dibuixos, «En la fría Suiza». Molt bé.

Osso

Cinema "Gran-Via"

Local predilecte de les famílies distingides

DISSABTE I DIUMENGE

Imperio Argentina, Fernando Soler y Enriqne de Rosas us deleitaran en

¿Cuándo te suicidas?

Pel·lícula plena d'humorisme.
ES UN FILM PARAMOUNT

Los desterrados

dramàtica producció Gaumont

Dibuixos animats i Noticiario

Coliseu Imperial

Avui el «parell d'idiotes» o el «parell d'imbècils» com s'ha anomenat a Stan Laurel i Oliver Hardi, els dos grans còmics de M. G. M., reapareixen a la pantalla d'aquest popular local. Ens presentaran la pel·lícula «Los Calaveras», que parlen en aquest catellà tan especial que provoquen a cada paraula les rialles més estridents.

Aneu a veure Laurel i Hardi! En sortireu satisfets... i amb «risa para todo el año.»

«Radio»

Coliseu Imperial

AVUI I DEMA

Ja han tornat

Stan LAUREL i Oliver HARDY
que interpreten en espanyol

Los Calaveras

en el mateix programa

Corazones en Destierro

per DOLORS COSTELLO i GRANT WITHERS.

Els interessants

DIBUIXOS ANIMATS

i
NOTICIARI FOX

Teatre Albèniz

Hem vist en aquest local, després de la gran propaganda que es feu a

Barcelona, la pel·lícula «Semilla».

Si la crítica té d'ésser sincera direm que, francament, «Semilla» no ens ha agradat. Hi ha una munió d'artistes de nom i de mèrit... que aquesta vegada no ens han satisfet.

Lamentem la fluïxesa del programa més que per res per tractar-se d'una empresa que, ens consta, fa sacrificis per servir al públic de Girona lo millor que poden. Sabem, però, que els senyors Turon i Batalla ens preparen esdeveniments, que compensaran abastament tot això.

Ego

Teatre Albèniz

Avui dissabte i demà diumenge

PROGRAMA TOTALMENT SONOR

Dibuixos animats sonors
Noticiari parlant

L'interessant pel·lícula

Curro, el dichoso

i l'opereta producció

Semilla

per JHON BOLES, LOUIS WILSON i ZASU PITS.

EN PREPARACIO: Extraordinaris espectacles i estrenes.

● Goppes, goppes, goppes

Casa Crehuet

Voltes Rambla, 44 - Girona

Para el lavado y desinfección de la ropa blanca

Exija Ud siempre la
Legia Conejo

sin destapar, con su correspondiente cápsula y precinto

FOR. PI.

Xafarderies Polítiques

ES DIU...

...que ben aviat serà un fet la unió dels radicals amb els de la Lliga.

* * *

... que no seria gens d'estranyar ja que la manera de pensar de Leroux i Cambó no és pas molt diferent.

* * *

...que si això passés, ja mai més tindrien majoria els homes d'esquerra.

* * *

...que encara que no hi hagi la unió d'uns amb els altres la majoria esquerrana perilla.

* * *

...que els causants d'aquest perill són els propis homes que avui tenen la preponderància política a les comarques gironines.

* * *

...que mentre els homes de dreta no paren un instant per a conquerir adeptes, els homes d'esquerra s'adormen sobre llurs llorers.

* * *

...que és una vergonya de partit i àdhuc ben mirat ciutadana, que l'únic partit polític que no té cap publicació que depengui d'ell, sigui, precisament, el que dirigeixen els Santaló, Quintana i la majoria republicana a l'Ajuntament.

* * *

...que és de doldre que mentre uns ho tinguin tot, (les dretes) els altres no tinguin res (les esquerres).

* * *

...que si no fan quelcom ben aviat el públic que els elegi pel lloc que ocupen creurà que no són capaços de donar la rèplica quan és presenta l'atac.

* * *

...que «La lliga» té «el Gironès».

* * *

...que el «Centre Radical Autonomista» té «El Radical».

* * *

...que «Acció Catalana» té «Vibració».

* * *

...que el «Bloc Obrer i Camperol» a primer de maig, publicarà «L'espurna»

* * *

...que el «Circulo Tradicionalista» té «El Nort de Girona»

* * *

...que l'únic que no té res, ni el més modest butlletí, és el Partit Federal Català a les comarques gironines.

* * *

...que Pasqual, si veritablement sent dintre seu l'esperit de renovació, ha de fer comprendre als dirigents del partit la necessitat que hi ha d'anar a la creació d'un portaveu del mateix.

* * *

...que no és veritat que «El Autonomista» sigui l'òrgan oficial del partit.

* * *

...que cal desfer l'equívoc existent i ens agradaria que Rahola ho fés públic per evitar possibles confusions.

* * *

...que la posició, al nostre entendre, de «El Autonomista» amb el Partit Nacionalista Català, és exactament igual a la que observa «La Publicitat» amb el Partit Catalanista Republicà.

* * *

...que després d'aquestes importants xafarderies, no seria res de nou que ben aviat, abans de dos mesos, sortís una publicació adherida al carrer del Carme.

Doctor Zamenhof

El dia 14 farà quinze anys que finà l'autor de l'Esperanto, l'il·lustre filòleg Doctor Zamenhof.

El doctor Zamenhof fon un home ingenu i bó, un visionari que en la seva fal·lera de que tot el món s'entengués feu realitat el seu somni creant un idioma auxiliar per a la comprensió de tots els idiomes.

Han passat quinze anys, i en el camp de l'Esperanto es tornen a pressentir prometedores aquelles llusors que es pongueren durant la Gran Guerra.

REFLEX, que des dels primers dies ha volgut ésser una arma de progrés, crida, avui, ben sincerament: Glòria eterna al Doctor Zamenhoff!

CRISTALLERIA
VAIXELLA
ARTICLES per a REGAL

Casa Gruartmoner

Carrer de Sta. Clara—Girona

Obituari

Ha finat la virtuosa esposa del nostre volgut amic Joaquim Tordera, regidor republicà de l'Ajuntament.

Sincerament ens associem a les mostres de simpatia que amb aquest trist motiu ha rebut la família Tordera i expressem el nostre sentit condol al bon amic regidor i als seus fills.

Fustes Farreras

Girona

Rebosteria PRATDESAVA-Plaça de la República, 9

BOLVES

Està anunciada, el dimarts dia 12, l'arribada a Girona de la senyoreta Nelken, diputada del grup polític de Largo Caballero, la qual, junt amb els diputats a Corts Quintana de Leon i Santaló, donarà un míting al centre del Carrer del Carme.

Probablement hi assistirem, si les invitacions que ordena Pasqual que ens passin no es fan fonedisses.

* * *

També està anunciada pel dia 14 del corrent la vinguda de la senyoreta Campoamor diputada del partit radical de Lerroux, amb l'objecte de donar un míting polític.

Les dones tenen la garganta!

* * *

Les *sirenes* fabrils, esdevenen sempre un bon presagi en tota ciutat avançada industrialment.

Girona compta ja amb un regular nombre d'aquests suposats animals marins, els quals xiulen varies vegades al dia, pel damunt dels teulats de les fàbriques, donant senyals de l'obligació que té tothom al treball.

Amb això de les sirenes, Girona comença a prendre el caire de ciutat industrial.

* * *

Un dels impostos més depriments que creà la monarquia i que actualment té vigent la República, és el que es refereix a la pesca de riu amb canya.

Nosaltres som fervents amants de la pesca del riu, i per això protestem d'aquest àrbitri que priva a molts ciutadans d'agafar la canya en les hores d'oci, especialment en dies festius.

* * *

Sabem que han caigut 28 premis de l'últim sorteig de la rifa de Madrid, en l'administració de loteries de la Plaça de la República.

Renoi, quina sort! Indiscutiblement, el senyor Carreres és el loter més afortunat de Girona. Consti que això no ho remarquem pas a preu de propaganda.

* * *

Ha sortit a la llum pública el primer nombre de «La Rambla» de Girona.

Benvingut sigui el dit confrare. «Com més serem, més riurem», que diu el refrany.

* * *

L'estadística demogràfica del passat mes de març, registra, a Girona, el nombre superior de defuncions al de naixements.

Seguint per aquest camí, estem veient com dintre pocs anys la ciutat esdevè tot un cementiri, quedant en peu, únicament, el grupet insignificant dels de la U. P. N.

* * *

Fullejant el primer nombre de «La Rambla de Girona» veiem com s'al·ludeix «REFLEX» en el que fa referència a la passada campanya vodevilesca, i, perquè anunciem, alhora, una acreditada casa de comerç. En lo de la campanya remarquem la conformitat dels amics de «La Rambla», però en lo del anunci... Tal vegada això sigui una qüestió de competència.

Consti que «REFLEX» queda al marge de tot intent d'hipocresia.

* * *

Dies enrera veiérem una regular pissarra penjada en la paret del casal de l'«Alianza Republicana», en la qual s'hi anunciava un grandios ball de tarda.

Pel que es veu, Terpsícore s'ha apoderat, fa temps, de la sensibilitat política de l'esmentat casal.

* * *

Segons referències, es posa a la venda pública, baix el preu irrisori de quinze mil pàfies, el formós i prou mai lloat edifici cavernari «La Amistat».

Si per casualitat mai el rifaven i

ens regalaven els números, hem de confessar que tindriem una gran por en sortir-ne premiats.

* * *

El crim de Badalona ha estat fins avui l'afalac de la premsa diària, sens que s'hagin descobert però els veritables autors.

A últim terme, si fos cas que les recerques policiaques esdevinguessin un fracàs, es podria demanar l'ajut del famós bandit Al Capone, detingut en una presó nordamericana.

Correu

BARTÚS.— Les vostres sospites sobre l'autenticitat de les indiscrecions són infundades, puix si molt ens *empieus* us donarem proves.

J. N. X.— Com podeu veure el vostre treball va en aquest número.

CLARENCE.— Com ho hem de dir! Estem tips de repetir que ademés del pseudonim es necessari que l'acompanyi el nom vertader.

SHANGAI.— Aviat ens fareu renegar. A vos us diem lo mateix que a Clarence.

RAURICH.— Moltes mercés pel consell. S'aprofitarà.

COLL D'OCA.—

El gran poeta Coll d'Oca en el seu poema «La Mar» a més d'ésser tanoca no fa *res més* que bramar.

J. S. MORÉ.— Ens sap molt greu, però com vos compendreu no podem desobeir a un company de redacció.

MAURICE.— Ave Maria Purissima! Quines coses tan lletges. Es veritat que no som F. J. C. però entre poc i massa.

CLARION.— Que dieu, *calés*? Sapiguéssiu la carpanta que passen.

EXPRESS BAR

(LOCAL MUNTAT AMB TOT EL CONFORT MODERN)

SERVEI A LA CARTA

RAMBLA DE LA LLIBERTAT

GIRONA

COMENTARI

Federalisme

«Proclamada la República FEDERAL en toda España, el Ejército ajeno a toda tendencia política»...

Així llegia un Comandant cepat, damunt del seu cavall amb el cordó blau entortolligat a la munyeca, davant d'una gernació carregada d'entusiasme que encimbollava la plaça en aquell matí clar de dia 15, després de viscudes intensament hores angioses d'una nit de febre.

En aquell matí sadoellat de festa nacional, primer matí d'un trasbals històric, matí sadallat de puritanisme, matí serè, assenyat, es respirava arreu de la Península un ambient netament, profundament federalista.

L'AVI erigit en President de Catalunya, ens feia viure unes hores de República Catalana dins la Federació Espanyola, i damunt el Palau de la Plaça de Sant Jaume hi queia una pluja de telegrams de cents germans nostres absents amarats d'entusiasme, d'adhesió, de conformitat.

Des d'aquell 15 d'Abril ha transcorregut quasi bé un any. Es diu que hem viscut un any històric.

Fem-ne docs, la història d'aquest any històric.

**

Un avió amb tres ministres vinguts expressament de Madrid, ens digueren que ens havíem adelantat, amb la nostra gesta i fèiem trontollar la consolidació de la novella República, tendra, delicada...

Es transigí (quantas de coses no s'han fet en obsequi a la consolidació) el Palau de Catalunya passà a ésser el de la Generalitat i es treballà en la confecció d'un Estatut a presentar a la sanció de les Corts Espanyoles.

Unes Corts Constituents ens do-

naren una Constitució i varen haver d'intervenir els prohoms de la República, i la nostra minoria al Parlament va haver de fer el gest de retirar-se, per tal que en aquesta Constitució es dongués pas per a la discussió dels Estatuts de les regions.

Sota un sol canicular es féu el «referèndum», i el poble de Catalunya en data gloriosa d'Agost, ratificà, avalà amb el seu vot aquell Estatut confeccionat en una vall gemada pels nostres parlamentaris.

A Madrid l'AVI en féu entrega. Acte solemne, cordial, amb abraçades i discursos saturats de bona voluntat, de comprensió, de concòrdia....

A la fi, el NOSTRE Estatut passà a mans d'una Comissió parlamentària per a la confecció d'un dictamen, dictamen que a hores d'ara s'haurà llegit ja en les Corts Constituents, per a discutir-lo i per sancionar-lo dintre breus dies.

**

Quan recordem els *trànguls* perquè ha hagut de passar aquest nostre Estatut, abans de convertir-lo en dictamen parlamentari, se'ns atropellen els pensaments i una mar de dubtes ens envadeix; en algunes ocasions arribem a trontollar.

Desconeixem l'abast exacte d'aquest dictamen, no sabent els punts que guarda de relació amb el nostre Estatut. Cas que no coincidissin, cas que es regategés aquest nostre Estatut, cas que els que «aullarán y morderán» ens el mutilessin afrosament, seria bo de recordar que aquella República que de primer antuvi havia d'ésser netament, profundament fe-

deral, i que avui encara és federable, s'hauria convertit amb una altra República terriblement unitària... i seria també bo de remarcar que nosaltres, els catalans, al transigir en obsequi a la consolidació d'aquesta República, ens hauríem jugat estúpidament la nostra llibertat.

Si això ocorregués, els catalans forçosament hauríem de maldar per una altra República veritablement Federalista i que al cap de l'any no es desinflés d'aquest federalisme primitiu.

I qui sap si seria novament aquell mateix Comandant cepat, el que damunt del seu cavall, amb el cordó blau del sabre entortolligat a la munyeca, ens repetiria novament a nosaltres, gernació carregada d'entusiasme, i també en un dia clar i asolellat.

«Proclamada la República FEDERAL en toda España, el Ejército... etc... etc...

Nosaltres no voldríem tanta feina per aquell Comandant ni tampoc ens plauria fer novament de gernació entusiasta.

CRISPES.

Tallers Gràfics de Salomó Marquès - Girona

NARCÍS FIGUERAS I REXACH
Metge cirurgia

HORES DE CONSULTA:

Matí de 11 a 1
Tarda de 4 a 6DISSABTES, DIUMENGES I DIES
FESTIUS de 10 a 1RAMBLA LLIBERTAT, 26, 1.er

LA
Casa Oriol Carbó

(Quatre Cantons)

es complau en posar en coneixement del públic, d'haver inaugurat la nova secció de

Sastreria a Mida

a càrrec de l'acreditat sastre-tallador senyor
CIURANA.

Tall i confecció immillorables - Preus sense competència